

19. Chrysol.

Christus transiit ex synagoga.

20. Paschal.

Qui ad ambulandum vocatur, non detinetur sedens.

21.

Puritas Christi non potest detineri in loco immundo, ac impuro. Marc. 8.

Matth. 11.

In loco peccatis sedato non commemoratur Christus. Theoph.

22.

Cantic. 1.

Secundò Idem Chryfologus sermon. 30. *Bene ait, cum transiret inde Iesus, transibat Iudæam, ut veniret ad gentes, prateribat synagogam, ut Ecclesia permaneret.* Terra illa erat Iudæa. Transibat Dominus inde, nempe ex Iudæa, quia ipsa ob suam perfidiam relinquenda erat, ut in sua Ecclesia permaneret quam ex gentibus congregabat, ad cuius fundamentum vocabat Matthæum.

Tertio D. Paschasius lib. 5. in Matthæum, *Narrantur, ait, quod transiens cum videret, & vocat. Ad hoc quippe, ut & ipse de hoc saculo transiens ad æterna quantocius festinet.* Et hanc rationem assignat, ob quam non stans, vel sedens, sed perambulans vocat Petrum, & Andream; non stat Iesus, sed transiens vocat Matthæum, vocabat eum Dominus, ut & ipse transiret de telonio ad viam salutis, prateriens Iesus ait illi, *sequere me*, ut via Christi objecta, Matthæus viam sibi insinuatam arripit; valde enim frugiferus est, ut si eum habitum, ac gestum corpori assumas, ad quem alios adducere intendis; non enim Iesus stans, aut sedens Matthæum vocat ad viam, sed ipse pertransiens ad ambulandum convocat.

Quartò Erat locus ille telonij officina publica avaritiæ, rapinæ, ac fraudis, & in tam foeda, ac turpiviva, non invenit purissima columba meus Iesus, ubi haberet pes ejus, nec enim puritatis amator in tam obscuro, ac immundo vitiorum loco commorari, ac stare patitur Iesus, & discipuli ejus. *Veniunt Bethsaidam, & adducunt ei cacum, & apprehensa manu caci eduxit eum extra vicum, & expuens in oculos ejus impositis manibus suis, interrogavit eum si quid videret, Marc. 8. n. 22.* Omnibus expositioribus id facit quæstionem, cur Christus hunc hominem non curavit in ipso oppido, sed extra illum duxit? Cur tantum miraculum non operatur Dominus in presentiam illorum habitatorum, ut inde omnes maximè insurgerent in Dei laudem, ac exinde Christi fama divulgaretur? Locus ille erat Bethsaida vitium, abominatioribus, ac incredulitate plena. Unde dicebat Christus, *Va tibi Corozain, va tibi Bethsaida; quia si in Tyro & Sidone facta essent virtutes qua facta sunt in vobis, olim in cilicio, & cinere poenitentiam egissent, Matth. 11. num. 21.* Deinde Dominus parabat moram trahere cum isto cæco, nam bis expuit, bis ponit manus in oculis ejus, ipsumque interrogat, quid videat, qui ait, *Videbo homines sicut arbores ambulantes.* Apprehensa ergo manu eduxit eum extra vicum Iesus nec enim in loco vitium, ac incredulitate peccantium repleto commoratur, ac detinetur Iesus. Theophylactus. *Apparet Bethsaidam incredulitate multa laborasse. Huc igitur cum venisset Iesus, adducunt ad eum cacum ex pago. Non erat autem pura adducendum fides, unde & Dominus educit cacum ex pago, & sanat illum.*

Hoc divini sponsi ingenium bene conscia anima sancta, dum eum ad domum suam invitat, dicebat, *Tigna domorum nostrarum cedrina, laquearia nostra Cypressina, Cantic. 1. num. 16.* Totis viribus anima sancta affecta, ut suus dilectus descendat in domum suam, ad ibi habitandum, ac commorandum: sed ad quid ad hoc explicat, quod illa domus contestata sit cedro, ac cypro, cur non potius ex aliis pretiosissimis, ac odoriferis lignis; quid illæ duæ arbores habent, quid significant, siquidem illis præpositis intendit allucere sponsum ad suum habitaculum. Cypressus & Cedrus in corruptibilitate, ac odore valde nobiles reperiuntur.

Inde domus illa valde erat proportionata ad habitaculum sponsi, quæ maximè distabat à corruptione, ac sceleris viriorum, & incorruptibilitate, ac odore integerrimæ vitæ, ac puritatis gaudebat. Justus Orgelitanus, *Domus iste, ait, in quibus Christus habitat sancta sunt, sicut Propheta dicit: quoniam inhabitabo in eis. Tecta autem, & laquearia domorum istarum cedrina, & cypressina, quæ incorruptibilia, & odorifera dignoscuntur, delectationem Dei, & proximi demonstrant.*

Deus maximè allicitus ad habitandum in domo pura, & sancta. Orgelitanus.

QUÆSTIO IV.

Quare non dicatur quod viderit Matthæum, sed hominem?

NON ait noster Evangelista, quod Christus viderit Matthæum, sed ait, hominem, vidit hominem. Ad quod primò respondet D. Chryfologus sermon. 28. *Non dixit, ait, vidit Matthæum; quia in Matthæo hominem liberat, hoc est, homines, quos pecunia possidebat, servare Deo nequeunt, pecunia servientes: non potestis, inquit, Deo servire, & mammona.* In Matthæo erat avaritia, ac æstus magna pecuniarum cupiditas, ut ait ipse Chryfologus sermon. 29. *In homine verò relucebat imago Dei, unde sub tanta cupiditate amore sæculi veluti homo detinebatur captivus, Vi in Matthæo hominem liberat. Vidit ergo Iesus non Matthæum, in quo avaritia fervebat, quia servare Deo nequeunt servientes pecunia; sed hominem, in quo erat Dei imago, utpote ab hujusmodi pecuniarum servitute libera, non enim ad salutem producitur, id quod est immersum, ac detentum aviditate temporalium rerum, sed quod est ab illa solutum, & expeditum. Tantum nocet divitiarum amor.*

Secundò D. Paschasius lib. 5. in Matth. Idem dubium movens, ut statim dicant, inter alia sic solvit; hoc igitur vidit, quod eripuit, in Matthæo namque hominem salvavit, Divinus intuitus id quod respicit ad salutem evehit; dicitur quod viderit hominem, quem salvavit ac, liberavit, non verò quod viderit Matthæum, sub cuius nomine vulgariter avaritia, ac rapacitas in populo denotabatur.

Tertio D. Chryfologus sermon. 30. *Vidit hominem, ut peccata hominis non videret. Vidit opus suum, ut despiceret opera peccatorum, vidit illum Deus, ut ille videret Deum. Vidit illum Christus, ut ille pecunia latebras amplius non videret.* Ultima verba sancti Patris obiter nota, vidit illum Deus, ut ille videret Deum. Ut homo valeat erigere intuitum suum ad Deum, necesse est, ut prius Deus illum aspiciat, cum omne nostrum bonum à divinis radiis proueniat; ad nostram quæstionem, *Vidit hominem, ut peccata hominis non videret. Vidit hominem, in quo erat summa miseria, & fragilitas, ut ita moveretur Deus ad peccata hominis dimittenda, ac condonanda.* O præclarus princeps, videt quod ad misericordiam provocat, ut ab ira, ac justitia abstineat. Tandem vidit opus suum, ut despiceret opera peccatorum. Non ad crimina, sed ad quod suum opus erat, aspicit Deus, ut præ amore sui operis, scelera hominis contemneret, & despiceret.

Quartò D. Paschasius lib. 5. in Matth. *Vidit hominem,*

hominem, ait, & non Matthæum, quia Matthæus donatus interpretatur, & si jam in prædestinatione, nec dum tamen vocatus ad gratiam; ideo novum Matthæum vidit, sed hominem, Matthæum tantum nomine, necdum gratia. Matthæus donatus interpretatur, ut etiam notat Eusebius Gallicanus in homilia hujus fessis. Quamvis enim ille vulgariter à populo Matthæus dicebatur, cum tamen adhuc non esset donatus divina gratia adhuc Matthæus non erat, & ideo dicitur quod vidit hominem, & non Matthæum, nam quamvis quis habeat vulgariter alicujus præcellentis dignitatis nomen, si tamen ejus oneri, ac obligationi non correspondet, revera dignitatis nomen non obtinet.

Quintò Vidit hominem, & non Matthæum; quid inter hæc nomina discriminis est? Homo commune omnibus vocabulum; Matthæus verò particulare, & individuale nomen. Vidit ergo hominem, non Matthæum, maximè perjurandum est Deo, id, quod omnibus commune est, vehementerque divinos oculos rapit id, quod ad omnes se extendit, neminemque excludit; tantoque Domini exemplo dirigit semper princeps intuitum suum ad id quod commune, ut inde ad particularia descendat. Vide e. 5. n. 275 & 276.

Sextò Sine dubio hic magna humilitas nostri Evangelistæ præluet, ait, quod vidit hominem, & non Matthæum, tanquam si ipse faceret de se, quod ad hoc, ut ipse vocaretur ad Apostolorum Christi, non erat in eo, prout Matthæus erat, prout talis homo extiterat, aliquid quod respiciat, ac videri posset, & ideo non ait, quod aspexerit id, quod particulare ipsius erat, nempe Matthæum, sed tantum, quod cunctis commune erat, vidit hominem.

Scribens Salomon suum librum Proverbiorum cap. 1. num. 1. ait: *Parabola Salomonis filij David Regis, ad dandam scientiam, & disciplinam.* Sicut & scribens librum Ecclesiastes cap. 1. num. 1. ait *Verba Ecclesiaste filij David Regis Ierusalæ.* Quare Salomon in his libris non se dicit Regem, sed filium Regis David? hæc composuit sapientissimus Ecclesiastes postquam agnovit sua peccata, in quibus præcipitatus fuerat, & hæc de causa in exordio hujus ultimi libri ait, *vanitas vanitatum; non ergo se Regem, sed filium David Regis dicit, cum enim sua scelera habuisset ante oculos, agnovit, quod dignitatem regalem obtinebat, non quia ipse Salomon, non quia talis homo erat, sed quia à Davide progenitus erat, & quia illius filius nuncupabatur, ac proinde quod ob tanti patris meritum regia dignitate pro clara sapientia, ac prophetia fruebatur.* D. Basilius homil. in principio Proverbiorum. *Additur, ait, Patris nomen, ut planè cognoscatur quemadmodum sapiens erat Salomon ex sapiente, Prophetaque Patre.*

QUÆSTIO V.

Quare dicatur quod Christus viderit hominem, non verò telonium, vel pecuniarum sacculos.

EDEBAT Matthæus in telonio inter multas gazas, inter multamque pecuniarum Sylveira in Evang. Tom. II.

copiam ex solutis tributis comparatam, & transiens Iesus non conjicit oculos ad aurum, vel ad argentum, sed hominem vidit, quia volebat sibi acquirere, ac comparate, non hominis gazam, & pecuniam, sed ipsum hominem, unde palchre notat Divus Petrus Chryfologus sermon. 28. *Quod Christus non dixit ad Matthæum, Affert, sed sequere me, ait S. Pater. Non dixit, offer ad me, quia non Mattheum, non Matthei sacculos requirit.*

Ex Dei mandato pergit Abrahamus ad filium suum sacrificandum, & cum jam evaginato gladio vellet puerum occidere, Dei voce impeditur. *Ne extendas manum tuam super puerum, nunc cognovi, quod timeas Dominum, Genes. 22. num. 12.* & statim subditur, levavit oculos suos Abraham, & vidit post tergum arietem inter vespes, quem assumens obtulit holocaustum pro filio. Hæc aries Dei providentia præparatus est, ut notant hic Divus Chryfost. Thomas Angelicus, Abolensis, & alij. Optime videbat divinus intuitus, cui omnia sunt præsentia, quod Abrahamus non filium, sed arietem pro illo erat mactaturus; erat ergo ei non mandat Dominus, ut Abrahamus simul cum filio asportet e grege suo, ac ex re sua arietem, sed divina providentia illum adducit illuc, ut curæ fieret manifestum, quod Deus ex Abrahamo solum volebat ipsum Abrahamum, non verò aliquid ex grege suo, ac re sua, & ita divina providentia ordinatum est, ut omni re Abrahami integra, solum ejus fidem, obedientiam, ac devotionem, Deus reciperet, ac acceptaret. Hæc respicit D. Petrus Chryfologus sermon. 108. *Deus fidem, non mortem querit; votum, non sanguinem sinit, peccatur voluntate, non nece. Hoc probat Deus ad hostiam Abrahæ sancti. de hac re multa dixi supra cap. 8. n. 107, 108, & 109.*

E contra verò homines non te, sed tua quærunr, pauci, & rarissimi inveniuntur qui te ob tui amorem venerentur; innumeri verò qui re tuas sollicitent, ac dorent, referens Ioseph somnia sua fratribus, dicebat, *Putabam nos ligare manipulos in agro, & quasi consurgere manipulum meum, vestrosque manipulos circumstantes adorare manipulum meum, Genes. 37. num. 7.* Iterum ait, *Vidi per somnium quasi Solem, & Lunam, & stellas undecim adorare me; ibidem num. 9;* in his somniis inquirendum est, quod in manipulis nullus præfiguratur numerus, manipulos circumstantes, maximè verò in stellis exprimitur undecim stellas. Quænam hujus rei causa? perpende textum, & ratio in promptu est. Manipuli fratrium, non Ioseph; sed ejus manipulum, ac triticum venerabantur, vestrosque manipulos circumstantes, adorare manipulum meum. At stellæ, non alteri rei, sed ipsimet Ioseph reverentiam exhibebant. Undecim stellas adorare me, & qui Ioseph ob se ipsum venerantur, pauci sunt, & brevi numero coarctantur, qui verò triticum, ac panem Ioseph honorifica veneratione prosequuntur, in magna multitudine existunt, & sine numero dilatantur. Hæc enim adoratio manipulorum, ad triticum Ioseph referebatur, ut docet Rupertus ibi. *Non ob aliud, ait, ignotum sibi principem adorant, nisi quia desiderant manipuli eorum, ipse autem de manipulis plenum habebat horreum.*

QUESTIO VI.

Quare Matthæus in telonio non stabat, sed sedebat?

33. Interlinealis. OTAT ipse Evangelista de se, quod non stabat, non pertransibat in telonio, sed sedebat, sedentem in telonio; id est, ut ait glossa interlinealis, pertinaciter lucris inhiantem. Cur ergo cum tunc vocat Christus, & ad se trahit, & non potius, quando erat in foro, vel in domo?

34. Chrylost. Respondet primò D. Chrylostom. homil. 31. Cur dixit, ait, in telonio sedisse virtutem vocantis voluit ostendere, qui non inposito adhuc sine prava publicanorum conversatione, e medio malorum pelago ipsum abstraxit. Cum summo enixus esset Matthæus in telonio, ac in summo ardore avaritiæ æstualet, eum Dominus vocat, ut vocantis virtus, ac efficacia cunctis sit nota, & manifesta, quæ Matthæum publicanum subito fecit mutari in virum alterum, ut ex summa tenacitate divitiarum transiret in extremam paupertatem, qualis est Apostolica, ex summo sæculi amore ad summum contemptum temporalium; sic & Paulum ex magno ardore persequendi Ecclesiam fecit, & magnum illius defensorem.

35. Abulen. Secundò ex iisdem verbis Chrylostomi, Abulen. hanc colligit rationem. Vocatur Matthæus cum sederet in telonio, ad ostentationem magnitudinis, beneficii, respectu liberationis à periculo, quia quando Deus aliquem ad se spiritualiter vocat, benefacit ei, & tamen tanto est majus beneficium, quanto eum à majoribus periculis liberat; sic se habuit Christus cum Matthæo, non solum ipsum ad se vocat, sed etiam cum homo maxime insisteret avaritiæ, rapacitati, ac illicitis lucris eum ad se attrahit, ut valde insigne esset beneficium, quia non solum eum vocavit, sed etiam, quia à tantis periculis liberavit; & ita supra citatus Chrylostomus e medio malorum pelago ipsum abstraxit. Tertia ratio summi potest ex Hieronymo citato quest. 2. Quia quamvis quis publicanus sit ac peccator, de sua salute non desperet. Vi de ibi dicta.

36. Chrylog. Quartò D. Petrus Chrylog. serm. 29. sic ait: Sedebat uti que, quia stare non poterat, pondere cupiditatis oppressus, & ipsa totus conscientia fraudis incurvus. Aurum natura grave, gravius sit avaritia nimis. Hinc est, quod plus habentem deprimat, quam ferentem: & vehementius aggravat corda, quam corpora: nascitur in terra profunda, per quæ ima venarum cæcis descendit anfractibus: & dum suam semper reperit ad naturam, caelestes animos ad inferna deponit, quæ perbellè sunt dicta. Sedebat Matthæus, quia stare non poterat totus oppressus, ac incurvus cupiditatis pondere, ac auri avaritia. Nam sicut aurum in ima terra nascitur, ita animos nostros ad ima impellit, & sursum ferri maxime impedit. Iudas argenti amore captus magistrum vendidit. Quid vultis mihi dare, & ego vobis eum tradam, Matth. 26. n. 15. postea verò pretium sui sceleris à se propulsavit. Penitentia ductus retulit triginta argenteos, & abiens laqueo se suspendit, Matth. 27. n. 4. Sed ad quid avaritiæ mancipium pecuniam à te abicis, cur cum ea non pergis ad furcam, ita avaritia Judæ sarcina pecuniæ grava-

37. Matth. 26. Matth. 27. Pecunia ac avaritia valde graves. Miræ virtus ac efficacia Dei vocantis. Deo vult ut ea effugeramus, que in malori estimatione sunt nobis. De Abrahamo, ac Lot ait sacer textus Genes. 13. non 6. Non poterat capere eos terra, ut habitarent simul, erat quippe substantia eorum multa; tanta extabat eorum res, ac substantia, ut ipsa terra, saltem proxima, & vicina, ut communiter Expositores explicant eum Pereira, ad eorum armentum capiendum, ac greges ovium ferenda, parva, & angusta videretur; sed ad quid Abrahamus cum ad varias partes pergeret, aliquando in Ægyptum descenderet, aliquando etiam ad regnum Geraræ tenderet, tantam armentorum copiam secum deferrebat, si reddatur ratio, quia fames opprimerat terram Chanaan; facile responderetur, quia Abrahamus erat dives vade in possessione auri, & argenti. Guillelmus Pepinus, Ordinis Prædicatorum, citato cap. 13. Genes. vers. 5. ait quod greges ovium secum deferrebat, ut haberent unde Domino sacrificium offerre possent. Sed contra hanc solutionem facile instatur, quod ad sacrificium fat erat asportare decem, vel viginti oves; ad quid ergo tam numerosum gregem? Optima tamen stat ratio præcitati Doctoris. Noverat Abrahamus, quod Deo ea quæ præstantiora sunt, in holocaustum danda. Unde ipse apponeret ante Angelos, Ad armentum currit, & tulit inde vitulum tenerimum, & optimum, Genes. 18. num. 7. id est, meliorem, & præstantiorem; non viginti oves, sed innumeros greges secum deferret, ut si occasio postularet, in sacrificium Deo dedicasset, non aliquam tenuem, & debilem victimam, sed excellentissimam, ac pretiosissimam inter cæteras, quas ipse habebat, talis est Sanctorum, ac justorum oblatio, ut notat Chrylostom. homil. 18. in Genes. Observa, ait, quomodo piissima menti significatur, quod non tantum de ovibus obtulerit, sed de pretiosissimis, ac maxime estimatis.

batur, ut cum ea aliquantisper forsum ferri non posset; ut ergo etiam ad furcam ascendar, à pecunia exoneratur, ita avaritia illa ponderosa erat; unde ait Drogon. lib. 1. Dominicæ passionis, Peccatum Iudæ valde ponderavit.

37. Paschas. Quintò D. Paschasius lib. 5. in Matthæum. Ad exaggerandum cupiditatis suæ cumulum, sedentem eum vidisse, dicitur, sedebat enim, ut Magister rapina juxta fornacem avaritiæ, æstualet concupiscentiarum caloribus, nec stans, ut vinceret, nec abiens, ut evaderet, sed sedens, ut princeps rapina ministrorum diriperet. Et tamen ad Christi vocem, surgens secutus est eum absque ulla cunctatione, vehementer Matthæus æstualet amore ipsius telonij, & maxime ipso delectabatur, & tamen tam charum præcipit ei Christus derelinquere, ac à se dirimitere, ea enim vult Deus ut potissimum sibi ab hominibus consecrentur, ac dedicerent, quæ apud ipsos mortales in magno pretio habentur, ac eis valde perducunda sunt, hæc enim ob Dei charitatem amputare, ac à se abicere, valde magnum, & excelsum, unde paulò post de Matthæo ait ipse Paschas. Generosus jure censetur animus, qui tam subito per fidem, quæ magna putaret, & tam facile capius amore melioris vitæ præeremittit. Expende illud, Quæ magna putaret. Valde magnum putabat Matthæus telonium, & tamen mandat ei Dominus, ut ob sui amorem ipsum derelinquat, ac à se dimittat.

38. Genes. 13. De Abrahamo, ac Lot ait sacer textus Genes. 13. non 6. Non poterat capere eos terra, ut habitarent simul, erat quippe substantia eorum multa; tanta extabat eorum res, ac substantia, ut ipsa terra, saltem proxima, & vicina, ut communiter Expositores explicant eum Pereira, ad eorum armentum capiendum, ac greges ovium ferenda, parva, & angusta videretur; sed ad quid Abrahamus cum ad varias partes pergeret, aliquando in Ægyptum descenderet, aliquando etiam ad regnum Geraræ tenderet, tantam armentorum copiam secum deferrebat, si reddatur ratio, quia fames opprimerat terram Chanaan; facile responderetur, quia Abrahamus erat dives vade in possessione auri, & argenti. Guillelmus Pepinus, Ordinis Prædicatorum, citato cap. 13. Genes. vers. 5. ait quod greges ovium secum deferrebat, ut haberent unde Domino sacrificium offerre possent. Sed contra hanc solutionem facile instatur, quod ad sacrificium fat erat asportare decem, vel viginti oves; ad quid ergo tam numerosum gregem? Optima tamen stat ratio præcitati Doctoris. Noverat Abrahamus, quod Deo ea quæ præstantiora sunt, in holocaustum danda. Unde ipse apponeret ante Angelos, Ad armentum currit, & tulit inde vitulum tenerimum, & optimum, Genes. 18. num. 7. id est, meliorem, & præstantiorem; non viginti oves, sed innumeros greges secum deferret, ut si occasio postularet, in sacrificium Deo dedicasset, non aliquam tenuem, & debilem victimam, sed excellentissimam, ac pretiosissimam inter cæteras, quas ipse habebat, talis est Sanctorum, ac justorum oblatio, ut notat Chrylostom. homil. 18. in Genes. Observa, ait, quomodo piissima menti significatur, quod non tantum de ovibus obtulerit, sed de pretiosissimis, ac maxime estimatis.

39. Matth. 4. Vocat Christus D. Petrum, & Andream, & magnum eis proponit præmium; dixit enim. Venite post me, faciam vos fieri piscatores hominum, Matth. 4. num. 19. id est, faciam vos fieri Doctores meæ Ecclesiæ, ac Prædicatores animarum, ut eas ad viam salutis dirigatis. At Matthæum hic uno tantum verbo omni mercede prætermissa ad se vocat, Sequere me, cur etiam etymologia officij servata, non dixit, Faciam te fieri negotiatorem, ac mercatorem animarum. Petrus, & Andreas agnoscebantur tanquam viri boni, & simplices, quorum probitas erat valde nota. At Matthæus reputabatur in populo, ut vir valde ambitiosus, ac rerum, & bonorum avidus, ut supra dixi ex Chrystologo, & Paschasio. Quando ergo à Christo vocatur, nullum ei exprimitur præmium, ut circumstantes, ac audientes agnoscerent, quod ipse Dominum adhærebat, non ob lucrum, vel aliquam mercedis expectationem, sed ob vehementem Domini amorem, ac purum in eum affectum; magna enim cautela agendum est, ac maxime consulendum honori illius, contra quem vulgi opinio vagatur.

40. Job. 42. Ait Dominus ad Eliphaz Themanitem: Iratus est furor meus in te, & in duos amicos tuos, quoniam non estis locuti coram me rectum; sicut servus meus Job. Job autem servus meus orabit pro vobis, faciem ejus suscipiam, Job 42. num. 7. & 8. Maxime ponderandum in textu, quod Job quater dicitur à Domino servus meus Job, & apertè asserit Dominus, quod nullam orationem acceperit sit, nisi servi sui Job. Tandem omnia verba Job confirmat Dominus, prout ait, quod iratus est in hos amicos, quia non locuti sunt recta sicut Job. Ad quid tanta encomia Jobi divulgantur, ad quid tam disertò sermone ejus virtutes asseruntur? Illi amici pessimam de Jobo opinionem conceperant, existimantes, quod omnia illa mala ei obvenissent ob illius peccata. Et ita dicebant, Quis unquam innocens perit? Job 4. num. 7. Ut ergo honori Jobi consuleretur, magna cautela, tot ac tanta fuerunt adhibenda, à divina mano, ut ter, & quater servus suus diceretur, & quod nulla oratio sit exaudienda, nisi ab illo efflata; tot, ac tantæ requiruntur, ut salvus, ac integer sit honos illius, cujus fama, male apud aliquos exardiebat. Unde Domini sententia compulsus Eliphaz dixit, ut ait D. Gregorius Magnus lib. 35. Moralium cap. 3. O Domine, judicij tui sententia indicat quantum à luce tue rectitudinis cæcitas nostra distat. Ecce te iudice beacum Job victorem esse cognoscimus, quem in te peccasse loquendo, credebamur. preme ultima verba.

41. Eas. 3. Cum Sidrach, Misach, & Abdenago versarentur in medio fornacis ignis ardentis, accedens ad ostium Nabuchodonosor ait. Ecce video quatuor viros ambulantes, & species quarum similes filio Dei; Daniel. 3. num. 92. Et quod viderit ipsum met filium Dei, nempe Dominum nostrum Sal-

QUESTIO VII.

Quare Dominus non vocet Matthæum aliquo objecto præmio, ut illud Petro, & Andrea proposuit?

39. Matth. 4. Vocat Christus D. Petrum, & Andream, & magnum eis proponit præmium; dixit enim. Venite post me, faciam vos fieri piscatores hominum, Matth. 4. num. 19. id est, faciam vos fieri Doctores meæ Ecclesiæ, ac Prædicatores animarum, ut eas ad viam salutis dirigatis. At Matthæum hic uno tantum verbo omni mercede prætermissa ad se vocat, Sequere me, cur etiam etymologia officij servata, non dixit, Faciam te fieri negotiatorem, ac mercatorem animarum. Petrus, & Andreas agnoscebantur tanquam viri boni, & simplices, quorum probitas erat valde nota. At Matthæus reputabatur in populo, ut vir valde ambitiosus, ac rerum, & bonorum avidus, ut supra dixi ex Chrystologo, & Paschasio. Quando ergo à Christo vocatur, nullum ei exprimitur præmium, ut circumstantes, ac audientes agnoscerent, quod ipse Dominum adhærebat, non ob lucrum, vel aliquam mercedis expectationem, sed ob vehementem Domini amorem, ac purum in eum affectum; magna enim cautela agendum est, ac maxime consulendum honori illius, contra quem vulgi opinio vagatur.

40. Job. 42. Ait Dominus ad Eliphaz Themanitem: Iratus est furor meus in te, & in duos amicos tuos, quoniam non estis locuti coram me rectum; sicut servus meus Job. Job autem servus meus orabit pro vobis, faciem ejus suscipiam, Job 42. num. 7. & 8. Maxime ponderandum in textu, quod Job quater dicitur à Domino servus meus Job, & apertè asserit Dominus, quod nullam orationem acceperit sit, nisi servi sui Job. Tandem omnia verba Job confirmat Dominus, prout ait, quod iratus est in hos amicos, quia non locuti sunt recta sicut Job. Ad quid tanta encomia Jobi divulgantur, ad quid tam disertò sermone ejus virtutes asseruntur? Illi amici pessimam de Jobo opinionem conceperant, existimantes, quod omnia illa mala ei obvenissent ob illius peccata. Et ita dicebant, Quis unquam innocens perit? Job 4. num. 7. Ut ergo honori Jobi consuleretur, magna cautela, tot ac tanta fuerunt adhibenda, à divina mano, ut ter, & quater servus suus diceretur, & quod nulla oratio sit exaudienda, nisi ab illo efflata; tot, ac tantæ requiruntur, ut salvus, ac integer sit honos illius, cujus fama, male apud aliquos exardiebat. Unde Domini sententia compulsus Eliphaz dixit, ut ait D. Gregorius Magnus lib. 35. Moralium cap. 3. O Domine, judicij tui sententia indicat quantum à luce tue rectitudinis cæcitas nostra distat. Ecce te iudice beacum Job victorem esse cognoscimus, quem in te peccasse loquendo, credebamur. preme ultima verba.

41. Eas. 3. Cum Sidrach, Misach, & Abdenago versarentur in medio fornacis ignis ardentis, accedens ad ostium Nabuchodonosor ait. Ecce video quatuor viros ambulantes, & species quarum similes filio Dei; Daniel. 3. num. 92. Et quod viderit ipsum met filium Dei, nempe Dominum nostrum Sal-

42. Matth. 26. Ait Dominus ad Eliphaz Themanitem: Iratus est furor meus in te, & in duos amicos tuos, quoniam non estis locuti coram me rectum; sicut servus meus Job. Job autem servus meus orabit pro vobis, faciem ejus suscipiam, Job 42. num. 7. & 8. Maxime ponderandum in textu, quod Job quater dicitur à Domino servus meus Job, & apertè asserit Dominus, quod nullam orationem acceperit sit, nisi servi sui Job. Tandem omnia verba Job confirmat Dominus, prout ait, quod iratus est in hos amicos, quia non locuti sunt recta sicut Job. Ad quid tanta encomia Jobi divulgantur, ad quid tam disertò sermone ejus virtutes asseruntur? Illi amici pessimam de Jobo opinionem conceperant, existimantes, quod omnia illa mala ei obvenissent ob illius peccata. Et ita dicebant, Quis unquam innocens perit? Job 4. num. 7. Ut ergo honori Jobi consuleretur, magna cautela, tot ac tanta fuerunt adhibenda, à divina mano, ut ter, & quater servus suus diceretur, & quod nulla oratio sit exaudienda, nisi ab illo efflata; tot, ac tantæ requiruntur, ut salvus, ac integer sit honos illius, cujus fama, male apud aliquos exardiebat. Unde Domini sententia compulsus Eliphaz dixit, ut ait D. Gregorius Magnus lib. 35. Moralium cap. 3. O Domine, judicij tui sententia indicat quantum à luce tue rectitudinis cæcitas nostra distat. Ecce te iudice beacum Job victorem esse cognoscimus, quem in te peccasse loquendo, credebamur. preme ultima verba.

43. Origen. Quomodo ergo hunc hominem Christus ad summam evehit Ecclesiasticam dignitatem, nempe Apostolorum, ac Evangelistarum, Respondet primò Origenes, Christus ostendere voluit humano generi, quantum ejus medicina contra pestes animarum pelleret, infames & nequissimos elegit, eosque provexit, ut morum purissimorum fierent exemplum; quam etiam rationem supra inculcavi ex Chrylostomo; ut cunctis fieret evidens Christi virtus, ac efficacia, nam nequissimos homines elegit, ut essent in exemplum virtutis, & sanctitatis, ut nullus sibi aliquid arroget, sed omnia agnoscat sibi à Deo data. Vide cap. 7. num. 76. & cap. 3. num. 39. & cap. 5. num. 118.

44. Chrysol. Secundò D. Petrus Chrylog. serm. 30. componit Matthæum cum paralytico, quem immediatè ante Dominus sanaverat, de quo egimus superiori cap. sic ait. Deterius sedebat in telonio publicanus iste; quam paralyticus, de quod antea diximus, jacebat in lecto; quia ille carnis patiebatur paralyticus, iste mentis. Ille jacebat captus carne; sedebat corpore, & animo isto captivus. Quare publicanus, qui major videtur in crimine, major habetur in munere? Nam mox Apostolus certa dignitate prædicitur est. Et paralyticus sola dignus venia vix habetur. Vis nosti, quare plus consecutus est publicanus? Quia circa Apostolum, ubi abundavit peccatum, superabundavit & gratia. Publicanus multo in majori crimine erat

vatorem sub specie humana, tenent aliqui. Tertullian. lib. 4. contra Marcion. D. Augustin. in con. cione ad Catechumen. aduersus Paganos, Judæos, & Hæretic. Hippolytus Martyr, Rupertus lib. 6. de victoria Verbi cap. 21. quos citat Pereira lib. 3. in Daniel. Sed hac opinione stante quomodo impio Regi, ac idololatricæ manifestatur filius Dei, quæ præclara visio, multis Sanctis Patriarchis antiquis denegata est. Vatablus in Schemis ad citatum cap. 3. sic ait. Apparuit Nabuchodonosor; ne putaretur hor fieri maleficio. Chaldæi, ac Ægyptij maxime erant dediti maleficiis ac magicæ arti; ex suo ergo malo more pessimè præsumerent de illis tribus adolescentibus, existimantes, quod in medio ignis ardentis ambularent illic, aliquo magico veneficio; ipse ergo filius Dei descendit, & se manifestat iniquo regi, ut ita fiat evidens, quod non diaboli ers, sed divina virtus ibi intervenerat, ut ita tanto signo ne ex circumstantium malitia, ac crimine justorum fama mala aliqua opinione laboraret. Vide tom. 1. lib. 1. cap. 2. n. 77. & 78.

QUESTIO VIII.

Quare Christus Dominus ad summam apicem Ecclesiasticæ dignitatis evehat hominem publicanum?

42. Matth. 26. Ait Dominus ad Eliphaz Themanitem: Iratus est furor meus in te, & in duos amicos tuos, quoniam non estis locuti coram me rectum; sicut servus meus Job. Job autem servus meus orabit pro vobis, faciem ejus suscipiam, Job 42. num. 7. & 8. Maxime ponderandum in textu, quod Job quater dicitur à Domino servus meus Job, & apertè asserit Dominus, quod nullam orationem acceperit sit, nisi servi sui Job. Tandem omnia verba Job confirmat Dominus, prout ait, quod iratus est in hos amicos, quia non locuti sunt recta sicut Job. Ad quid tanta encomia Jobi divulgantur, ad quid tam disertò sermone ejus virtutes asseruntur? Illi amici pessimam de Jobo opinionem conceperant, existimantes, quod omnia illa mala ei obvenissent ob illius peccata. Et ita dicebant, Quis unquam innocens perit? Job 4. num. 7. Ut ergo honori Jobi consuleretur, magna cautela, tot ac tanta fuerunt adhibenda, à divina mano, ut ter, & quater servus suus diceretur, & quod nulla oratio sit exaudienda, nisi ab illo efflata; tot, ac tantæ requiruntur, ut salvus, ac integer sit honos illius, cujus fama, male apud aliquos exardiebat. Unde Domini sententia compulsus Eliphaz dixit, ut ait D. Gregorius Magnus lib. 35. Moralium cap. 3. O Domine, judicij tui sententia indicat quantum à luce tue rectitudinis cæcitas nostra distat. Ecce te iudice beacum Job victorem esse cognoscimus, quem in te peccasse loquendo, credebamur. preme ultima verba.

43. Origen. Quomodo ergo hunc hominem Christus ad summam evehit Ecclesiasticam dignitatem, nempe Apostolorum, ac Evangelistarum, Respondet primò Origenes, Christus ostendere voluit humano generi, quantum ejus medicina contra pestes animarum pelleret, infames & nequissimos elegit, eosque provexit, ut morum purissimorum fierent exemplum; quam etiam rationem supra inculcavi ex Chrylostomo; ut cunctis fieret evidens Christi virtus, ac efficacia, nam nequissimos homines elegit, ut essent in exemplum virtutis, & sanctitatis, ut nullus sibi aliquid arroget, sed omnia agnoscat sibi à Deo data. Vide cap. 7. num. 76. & cap. 3. num. 39. & cap. 5. num. 118.

44. Chrysol. Secundò D. Petrus Chrylog. serm. 30. componit Matthæum cum paralytico, quem immediatè ante Dominus sanaverat, de quo egimus superiori cap. sic ait. Deterius sedebat in telonio publicanus iste; quam paralyticus, de quod antea diximus, jacebat in lecto; quia ille carnis patiebatur paralyticus, iste mentis. Ille jacebat captus carne; sedebat corpore, & animo isto captivus. Quare publicanus, qui major videtur in crimine, major habetur in munere? Nam mox Apostolus certa dignitate prædicitur est. Et paralyticus sola dignus venia vix habetur. Vis nosti, quare plus consecutus est publicanus? Quia circa Apostolum, ubi abundavit peccatum, superabundavit & gratia. Publicanus multo in majori crimine erat

DDd 4. erat